# Dijous 16 de durant l'any

**Text de l'Evangeli (*Mt* 13,10-17):** En aquell temps, acostant-se els deixebles, li digueren: «Per què els parles en paràboles?». Ell, responent, els diu: «Perquè a vosaltres us ha estat donat de conèixer els misteris del regne dels cels, però a ells no els ha estat donat. Perquè, al qui té, se li donarà i abundarà; però al qui no té, fins i tot allò que té li serà pres. Per això els parlo en paràboles, perquè mirant, no veuen, i sentint-hi, no senten ni entenen. I es compleix amb ells la profecia d'Isaïes, que diu: amb l'oïda oireu i no entendreu, i mirant, mirareu, i no hi veureu. Perquè s'ha endurit el cor d'aquest poble, i amb orelles mal dispostes han escoltat. I han aclucat els seus ulls, no sigui cas que amb els ulls hi vegin i amb les orelles hi sentin i amb el cor entenguin i es converteixin i els guareixi.

Però benaurats els vostres ulls perquè hi veuen, i les vostres orelles perquè hi senten. En veritat, doncs, us dic: molts profetes i justos desitjaren veure les coses que veieu i no les veieren, i sentir les coses que sentiu i no les sentiren!

© Albada Editorial / evangeli.net

***«Benaurats els vostres ulls perquè hi veuen, i les vostres orelles perquè hi senten»***

Mn. Manel MALLOL Pratginestós
*(Terrassa, Barcelona, Espanya)*

Avui recordem la "lloança" adreçada per Jesucrist als qui l'envoltaven en aquells dies: «Benaurats els vostres ulls perquè hi veuen, i les vostres orelles perquè hi senten» (Mt 10,16). I ens preguntem: ¿s'adrecen també a nosaltres aquestes paraules de Jesús, o son només per aquells que el van veure i escoltar directament? Sembla que els feliços són ells, que tingueren la sort de conviure amb Jesús, de romandre físicament i sensiblement al seu costat. Mentre que nosaltres estaríem més aviat en el grup dels justos i profetes —sense ser justos ni ser profetes!— que voldríem haver vist i haver sentit.

Però no oblidem que el Senyor es refereix als justos i profetes d'abans de la seva vinguda, de la seva revelació: «En veritat, doncs, us dic: molts profetes i justos desitjaren veure les coses que veieu i no les veieren» (Mt 10,17). Amb Ell arriba la plenitud dels temps, i nosaltres ens trobem en aquesta plenitud,

estem ja en el temps de Crist, en el temps de la salvació. Certament que no hem vist Jesús amb els nostres ulls, però sí que l'hem conegut i el coneixem. I no hem sentit amb les nostres oïdes la seva veu, però sí que hem escoltat i escoltem les seves paraules. El coneixement que ens dóna la fe, tot i que no és sensible, és un autèntic coneixement, ens posa en contacte amb la veritat, i, per això, ens fa feliços, ens fa estar contents.

Agraïm la nostra fe cristiana, estiguem-hi contents. Intentem que el nostre tracte amb Jesús sigui de prop, no de lluny, com el tractaven aquells deixebles que estaven al seu costat, que el veien i el sentien. No mirem Jesús com des del present al passat, sinó des del present al present, estiguem realment en el seu temps, un temps que no acaba. La pregària —parlar amb el Senyor— i l'Eucaristia —rebre'l— ens asseguren aquesta proximitat amb Ell, i fan que realment siguem feliços tot mirant-lo amb ulls i orelles de fe. «Rep, doncs, la imatge de Déu que vas perdre per les teves males obres» (Sant Agustí).

## *Pensaments per a l'Evangeli d'avui*

- «'Perquè a aquell qui té, li serà donat'. Com si digués: a aquell que té desig i zel se li donarà tot el que ve de Déu; per contra, a aquell que està privat d'aquest desig i no posi de la seva part tot el que pot per aconseguir-ho, aquest no rebrà els dons de Déu» (Sant Joan Crisòstom)

- «'¿Per què els parles en paràboles?'. Per a estimular precisament la decisió, la conversió del cor. Les paràboles, per la seva naturalesa, requereixen un esforç d'interpretació, interpel·len la intel·ligència però també la llibertat» (Benet XVI)

- «El Regne del cel ha estat inaugurat a la terra pel Crist: 'Brilla als ulls dels homes amb la paraula, les obres i la presència del Crist' (Concili Vaticà II). L'Església és la llavor i el començament d'aquest Regne (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 567)